

trokken om oorlog te voeren tegen de jongens van andere gemeenten. Maar nu was het iets heel bijzonders.

De grijze winterdagen volgden elkander op, traag, eentonig; tusschen de klaarte van den laten morgen en den tijelijken avond lag de verwachting opgestapeld als in twee diepe oeverwanden, — maar 't donker van den nacht opende telkens nieuwe droomvisioenen beschenen door glansend tooverlicht.

Van 't geen in de jongenswereld omging en zoo nakende te gebeuren stond, vermoedden de groote menschen van 't dorp geen zier — zij bleven in der eeuwigheid elk aan zijne bezigheden verslaafd en bekommerd met de ernstige levensdingen. Terwijl rumoerde en poerde het jonge goedje als bijen die zwermen. In hoeken en kanten werd er gefluisterd en gekonkeld, ten ontijde vooral en verdoken vergaderd, getimmerd aan de sterre, geplakt, geschilderd en gepint, — zolders afgezocht, in kisten en koffers gesnuisterd, kleeren en palullen uitgekozen en gekeurd, — op alle mogelijke manieren benoodigdheden aangeschaft, en 't geplunderde, 't gekregene en gestolene goeds op eene geheime plaats in bewaarnis gebracht. Daar Kerstdag nu naderde, belegde Maantje Vincke eene laatste plechtige vergadering waar hij het woord voerde en meer vertelde dan hij zelf wist. In dien laatsten tijd had zijne verbeelding zoodanig gewerkt dat 't onderscheid en de grens tusschen waarheid en droom er vermengeld en dooreengestregeld lagen. Maantje stond dien kerstnacht voor den geest als een sprookje, iets dat tusschen hemel en aarde gebeurt; een vertoon met engelen en Heiligen, een Kindje-Jezus in de kribbe, Ons-lieve-Vrouw en Sint-Jozef, Drie Koningen met heel hun stoet op kameelen en olifanten, de lucht vol welluidend gezang en muziek, en dat alles met stralend schitterlicht omgeven.

Op die manier stelde hij het aan de makkers voor.

* * *

Op kerstavond geschiedde de ommeegang met de sterre als naar gewoonte. Termote droeg de ster, Snoefel had een deken als mantel over de schouders, eene kroon van goudpapier op het hoofd en een vlassen baard op het wezen geplakt; Pappot was zwart gemaakt tot achter de ooren en in geitenvellen gekleed; Maantje Vincke en de anderen, elk op eigen manier onkennelijk gemaakt, droegen lanteerns, speelden op den rommelpot, de trompe en schalmeie en zongen hunne kerstliedjes aan de deur der huizen. Maantje had er voor gezorgd geen ander gevolg mede te nemen op hun rondgang, dat zou achterdocht verwekt hebben, en gelijk het nu ging, kon geen mensch er iets buitengewoons aan opmerken, of iets van het naspel vermoeden.